

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.

Hitünk titka.

Az átváltoztatás ünnepélyes szavai úgy említik az Eucharisziát, mint *«mysterium fidei»*-t, vagyis hitünk titkát. Sokszor elgondolkoztam már e szavak jelentősége felett. Nagyon érdekes, hogy a legnagyobb horderejű valóságot a titokzatosság leplével vonta be az isteni bölcsesség. A magunk elgondolása szerint éppen gyakorlatias hivatása miatt könnyen megérthető, sőt áttekinthető valaminek kellene lennie az Eucharisziának, hogy hatalmas tömegek tolonganának körülötte és érette. Ámde Jézusunk nem így akarta közkinccsé tenni önmagát. Ismeri az ember nagyon is gyarló és mindent megszokott, sőt megúnó természetét.

Titokzatossá tette az Eucharisziát azért, hogy *ne az érzékek hatása alatt álló valami legyen*. Ezzel is hangsúlyozni akarta, hogy az Eucharisztia a lélekre ható tényező. A látható és érzékelhető szentségi színek (alak, szín, íz) csak engedelmes kísérői a láthatatlan valóságos szentségi jelenlétnek. Nem lehet racionalista tolkodással lemérni ezt a szédítően magas titkot. *«Szem, ízlés, tapintás bened csalódik»* — mondja Aquinói Szent Tamás. Itt csak a mélységes hitnek finom műszere jöhet szóba, hogy alázatos engedelmességgel latolgathassa a lenyűgöző nagyságot. Mi lenne az Eucharisziával, ha kizárólag érzékelhető valami volna? Bizonyára hamarosan megúnt dolog lenne. Úgy járna, mint valami kezdetben nagyon közkedvelt gyermekjáték, amelyet rövidesen félretesz a tulajdonosa. Milyen üres jelképpé süllyedt az Eucharisztia azoknál, akik nem tudván

eszükkal felfogni, engedelmes hit hiányában kitessékelték hitéletükből. Ezért valósággal hozzánk is szól az Úr: «Csak nem akartok ti is elmenni?» (Ján. 6, 68), amint szólt tanítványaihoz. Mi katolikus hittel válaszolunk Szent Péterrel: «Mi hittük és megismertük, hogy te vagy Krisztus, az Isten Fia». (Ján. 6, 70.) Mi tudjuk, hogy a látható, tapintható valóságokon kívül legalább ugyanannyi láthatatlan, de mégis létező és reánk nézve nagyon fontos valóság van.

De titokzatossá tette Jézusunk az Eucharisziát azért is, hogy *állandó érdeklődés középpontjába kerüljön*. Egy-egy megsejtett, de fel nem fedezett valóság milyen izgalomban tartja az emberiséget. Tudós koponyák csakúgy, mint laikusok valósággal befúrják magukat ezeknek a kérdéseknek a tanulmányozásába. (A sok közül csak egyet, az «élet» titkát említjük.) Ugyanezt tapasztalhatjuk az Eucharisztia körül is. Antiochiai Szent Ignácion át († 107 körül), Szent Jusztin († 163 körül), Szent Irenaeus († 202), Alexandriai Szent Kelemen († 210), még az eretnekké lett Tertullian is († 166 körül), majd Origenes († 250 körül), Szent Cyprián († 258), továbbá Szent Ágoston, Aranyszájú Szent János, Szent Jeromos, jcr. Szent Cyrill, később a legnagyobb eucharisztikus hittudós, Aquinói Szent Tamás stb. hitvallást tesznek mellette. Hatalmas könyvtárt tesz ki az a sok kiváló mű, amit az Eucharisziáról írtak. Egy soha be nem fejezhető, eléggé ki nem meríthető téma az Oltáriszentség, hitünk titka. Ezzel az Úr Jézus lehetővé tette, hogy soha el nem fedjük. Elfeledünk egy-egy eszméket, nagy embereket és eseményeket. Szem- és fültanui vagyunk a változásoknak. De az eucharisztikus Jézus iránti érdeklődés nem csökken. Nemcsak jámbor lelkek, de megátalkodottak is szembe kerülnek vele. Eleinte talán makacszkodva, hitetlenkedve, talán gúnnal telten. Később egy ihletett pillanatban, a kegyelem világa mellett rabjaivá lesznek az Eucharisziának. Lassan, titokzatosan hódítja a lelkeket. Ezért is találó reá az elnevezés, «*hitünk titka*»: Vegyük körül gyengéd szeretettel, sugározzon feléje hitünk fénye, állítsuk be életünk tengelyébe, hogy egykor égi környezetébe fogadjon bennünket.

Kiss István.

Malaszt.

**Tudom, hogy szeretsz engem Uram,
szeretsz, mióta csak vagyok,
szeretetből adod a kereszteket,
melyek hol kicsinyek, hol pedig nagyok.**

**Viszonzásul azt kívánod tőlem,
hogy én is szeresselek,
oh, hiszen tudod Uram, hogy én Téged
sok év előtt elgyűrűztelek.**

**De hányszor állok Előtted pirulva,
mert ingatag az emberi szív,
de a jó Pásztor a rossz báránykát,
engem — mindig vissza hív.**

**S akkor dalolok szívednek csendben,
hogy meg ne hallja senki azt,
ne tudja, ne sejtse a titkom,
hogy rámborul az édes mennyei malaszt.**

Koloss váry Dezsőré.

Mesterek és minták.

Az erény hősiessége a gyermeknél.

A hit.

(Folytatás.)

A gyermek szívesen elhiszi a Mennyországról szóló dolgokat, de igyekszik a lehetőséghez képest meglátni és megérteni azokat. Késedelem nélkül felfogja, hogy ezek a nagy titkok itt lenni még nem láthatók, hogy hinni kell őket és egész szívéből akarja is hinni — és, ha hajlékony a vezetés iránt — mindig erősebb, meggyőződéses hite lesz. Ez a hitben való elmélyülő kitarítás látható néhány gyermeknél, mint ritka, csodás tünemény. Egyedül az isteni kegyelem teheti meg bennük, hogy ezekben a nagy, láthatatlan és érthetetlen titkokban ilyen erősen higgyenek és hogy necsak átmenetileg érdeklődjenek irántuk, hanem állandóan és mindig behatóbban. Világosan látható ez abban, ami de Guigné Anna lelki életének kiinduló pontja volt: Ezt az alapvető igazságot gondosan feljegyezte lelki naplójába: «Meg kell menteni lelkünket, mely vissza fog térni Istenhez, Teremtőjéhez.» Elemi igazság minden keresztény számára, de ez a gyermek minduntalan visszatér reá, Istennel való beszélgetéseiben. 1921 áprilisában írja egy lelkigyakorlat kezdetén: «Mennél többet beszélek Hozzá, annál többet fog válaszolni. — Szólni fog hozzám a pap által, az utasítások által, melyeket az ad nekem. Főleg pedig lelkem mélyén fog szólni hozzám kegyelme által. A jó Isten azt fogja mondani nekem: akarom, hogy engedelmesebb légy, hogy ne légy többé hiú. Ha már most, a te korodban hiú vagy, mi lesz veled később?» — Másutt ezt jegyzi fel: «Nagy tiszteletet kell érezni Isten jelenléte iránt. Tisztelni kell Isten és szüleinke t... őket teljes szívből szeretni, a lehető legtöbb szolgálatot tenni nekik, engedelmeskedni és megtenni mindent, amit csak akarnak.» — Örömmel, sőt lelkesedéssel fogadja a gondolatot, hogy katekizmusra járjon, a vallás igazságainak megtanulására.

A hit nehézsége nemcsak homályos voltából ered, hanem gyakorlati jellegéből is, amikor beleegyezésünket követeli az áldozatokhoz, pl. a hosszantartó betegségek és szenvedések elfogadásához. A gyermek hamarosan azt fogja mondani: elég és nehezen hiszi el, hogy Isten akarja, hogy szenvedjen, mert ez ad alkalmat a küzdelemre és a nagylelkű szeretetre. Elszánt akaratra és főleg isteni világosságra és erőre van szüksége, hogy belenyugodjon.

Guigné Anna első nagy bánata apja halála volt. A természetfölötti mód, amellyel fogadta, — amint életrajzírója kimutatja — lelke számára egy új élet kezdete lett: a hit által a túlvilág gondolatában kezd élni és onnan fölülről szemlélni a földi életet. Ettől fogva ez a gyermek nagy akarattal fegyverkezik föl, naponta meghajlik, küzd és néhány hónap alatt lelkében szinte elárad a Szentléleknek, a «lélek szelíd Vendégének» világossága. Anna mindig engedelmesebbé válik. Ő, aki hajlik a féltékenységre, ettől fogva szigorúan örködik, hogy csak másokkal törődjön és semmit sem tagad meg többé Istentől. Mikor nagy beteg lesz, így szól: «Jóságos Jézusom, mindent, ahogyan Te akard!» Ez a «minden» fölötté áll az egyszerű belenyugvának, ezt a nagy hit sugallja.

Anna, aki nagyon szereti a «Fájdalmas Miasszonyunknak» nevezett Szent Szűzet, ezt írja: «A kereszt lábánál állva, melyre Szent Fia rá volt szegezve, Mária sírt... Add nekem a kegyelmet, hogy Veled sírhassak!»... Miért akar sírni? «Mert Jézust nem szeretik eléggé.»

Hol találunk gyermeket, aki a könnyek kegyelmét kívánja? Az élő hit isteni világossága, a Szentlélek ajándékai általa megvilágítva, mélyen beleveste lelkébe az utat, melyen haladnia kell.

A remény.

A mélységesen keresztény gyermeknél a remény sem kevésbé élő a hitnél. Amint természetszerűleg bizalommal van apjához és anyjához, akikről érzi, hogy szeretik őt, a kegyelem arra indítja, hogy számítson Istenre is, hogy jóságától és hatalmától várja a segítséget. Az isteni világosság fényénél szinte átlátszóvá válik számára — ha nem is mindig nehézség nélkül — a végtelen jóság megnyilvánulása. Hiszi, hogy a Gondviselés intéz mindent, hogy semmi se történhet «Isten akarata vagy engedelmé nélkül», várja az isteni segítséget, sőt számít rá. Ha később hallani fogja: «a reménység alapja a mindig segítő isteni jóság», ezt azonnal felfogja, mert tapasztalata régen megtanította már erre. — Ha eljön az óra, amikor bizonyos kínos áldozatokat kell hoznia, vagy megújítani és ha ezeket derülten és örvendezve hozza meg, ahogyan Guigné Annánál látjuk, akkor a gyermek elérheti a hősiesség fokát. Főképp abban nyilvánul ez a hősiesség, hogy a gyermek nemcsak sértetlenül megőrzi, de mindig elevenebben átérzi bizalmát Isten iránt, Aki olyan jó, Aki tőle annyi áldozatot kíván.

Szent Raymond Anya leírásában Guigné Anna életéről és erényeiről ezeket olvassuk:

«A hit szelleme az, mely oly nagy bizalmat adott neki Istenben, amit megcsodáltunk benne. Ő valóban meg volt győződve, hogy Isten irányít mindent, hogy mi az Ő kezében vagyunk, hogy semmi sem érhet minket anélkül, hogy Ő akarná és ennélfogva minden jó ügy, ahogy van. Innét volt nagy békéje, nyugalma, rendíthetetlen öröme, mindenféle ellentmondás közepette is. Mert Annának nem volt olyan könnyű élete, mint gondolnók. Nagyon gyakran fáj a feje, tanulmányait félbe kellett szakítania, egyszer itt, egyszer másutt volt, barátokat kellett elhagynia, el kellett szakadnia . . . mindez sokba kerülhetett neki, de ő a Gondviselés vezetését látta a legkisebb dolgokban is és így minden jó volt számára.

Ezért szerette annyira az Irást, leleplezve látta benne ezt az isteni Gondviselést. Főképp Ábrahám története ragadta meg. Az angyal, amint megakadályozza Izsák feláldozását, Ábrahám győzedelmes hite megdobogtatta szívét . . . Olyan jól megértette, hogy Isten minden! Állandóan feléje ment, ez volt az élete, minden cselekedete által haladt Isten felé.»

Guigné Anna bizalmát sohasem zavarta meg valamely próba. Mikor 1921 decemberében nagy fej- és hátfájásokat kapott, arca halotthalvány volt, a lélegzőizmok megbénultak. Nem panaszkodott, hanem szeliden nyögte: «Jóságos Jézusom, már elegendem volna». Azután mosolyán lehetett látni az isteni segítséget: «Boldog vagyok — mondta a kis beteg — boldog, hogy mindent felajánlhatok a bűnösökért . . .» «Igen, akarok még szenvedni . . .» Már nem itt élt, szemeit az örök hazára, az út végére függesztette. És nemcsak benne volt meg ez a nagy bizalom. Ahelyett, hogy a szenvedés leverte volna, még környezetének is átadta reménységét és kérte őket a bűnösökért.

M. Reparatrix.

(Folyt. köv.)

Ha a bűnbánat vermébe estél, maradj vesztég s tünődj: *lelküismeretesen.*

* * *

Iparkodj már idő előtt felismerni és felértékelni a Szeretetet. A szerelemmel légy zsugori, de a szeretettel latolgatás nélkül bőkezűsködhetsz,

* * *

Ha bántod is, de legalább ne szennyezd be a Szeretetet!

Anonymus.

Mozaik Kánter Károly prelátus életéből.

Nem ismertem Öt és nem élvezhettem Öt. Először és utoljára a ravatalon láttam. Az elmúlt világháború után ennél a ravatalnál álltam újra sorba. Éppen az Örökimádás-templom felé jártam, ahova nagy néptömeget láttam betódulni. Érdeklődésemre a hívek azt a felvilágosítást adták, hogy egy szentéletű papot temetnek. Hamarosan megállapítottam, hogy valóban jó pásztor lehetett, mert igen szép számmal vannak juhái, látva a ravatalt látogató közönségen a sok oltár-egyleti jelvényt. Hallottam róla később azt is, hogy kiváló szónok volt, s ha valaki a Várkápornában ülőhelyet akart kapni Kánter prelátus szentbeszédeire, annak a kitűzött időpontnál egy órával előbb kellett megjelennie, vagy pedig hazulról széket vinnie. Ezt az eseményt egyik olyan hallgatója beszélte nekem, aki a Déli pályaudvar környékén lakott és szintén buzgó székciplelő volt, ami elég kínos áldozatába került, nem lévén összecsukszó szék birtokában. Egy másik gyónójától tudom, hogy Kánter prelátus főtémája az Oltáriszentség volt s akkor volt igazán elemében, ha az Eucharisziáról beszélt. Szentbeszédeiben ha a szentek, egyháztanítók működését ismertette, gyakran nyomatékkal feltette a kérdést: és mit tettünk mi, kedves Hívek? Ez a kérdő mondat neki állandó jellegű volt. Ugyanez a hölgy-gyónója említette, hogy Kánternél végzett gyónásai élményszámba mentek. Reggel nyolckor indult el a szentgyónásra s mindig déli harangszóra ért haza, pedig Kánter ez idő alatt csak négy-öt gyónóval foglalkozott. Papi tevékenységét bizonyos imádságos megnyilvánulás kísérte. Akik látták Öt a gyónatárszékhez indulni, beszélők, hogy valami csodálatos összeszedettséggel ment végig a templomon. Mondják gyónói, hogy mikor mellettük elment, sajátos szent erőt éreztek belőle kiáradni. Említik róla, hogy a feloldozás szavait roppant megfontolással, minden szót különös bensőséges hangsúllyal ejtett ki. Érintkezésében rendkívül kifinomult ember volt. «Ugyebár méltóztatott érettem is e kápolnában, mint kegyhelyen imádkozni» — olvasom egyik hívőjéhez írt sorait, amiket az esztergomi bazilika Bakács-kápolnáját ábrázoló levelezőlapra írt. Akik vele római zárandoklaton vettek részt, mondják, hogy a prelátus úr úgynevezett rossz vezető volt, mert ha bevette magát valamelyik bazilikába, rögtön átadta magát az Oltáriszentség imádságának s onnét nehezen lehetett kimozdítani, hogy tovább kalauzolja híveit az örök városban. Valaki, gyónója, egy ízben felkereste Öt lakásán s benyitva az ajtót látja, hogy Kánter prelátus a szoba közepén térdel, kitárt karokkal imádkozva a feszület előtt. Nagy szociális érzék is jellemezte a szentéletű prelátust. Gyakran látott vendégül asztalánál egy már nagyobb árva fiút. «Egyél — kínálta — s aztán vegyél» — mutatott a könyvtárára, amelyből állandóan kölcsön adott neki könyvet, hogy a lelkét is nemesítse.

Kánter prelátus értéke akkor nőtt meg szememben, mikor hallottam zsúfolt prédikációiról. Addig ugyanis csak Prohászka püspök szentbeszédeivel kapcsolatban láttam színgig töltött templomokat s még P. Bangha Bélának is meg kellett kapnia néha félig üres templomot prédikációi alatt. Az ájtatos hívek sohasem dőngették nagyon a prédikációkért a templomajtókat. Sőt! Sokan különös előszeretettel kiszöknek a templomból, ha a prédikáció kezdetét szimatolják meg, mondván, hogy az őket nem érdekli. Ha pedig megjelennek a prédikáción, ott végzik el a délutáni sziesztát. Hányszor láttam alvó embereket a prédikációk alatt! Mindenesetre nem volna szabad senkinek az életállapotot úgy berendezni és túlterhelni, hogy az Isten színe előtt tegye azt, amit a pamlogon szokás cselekedni. A hiba ott van inkább, hogy az emberek nem értik meg a prédikációknál,

mily pompás homiliát kapnak némely szentbeszédben (az evangéliumokhoz fűzött magyarázó szentbeszéd), hogy a prédikáció mily nagyszerűen van felépítve akár a katechezis (hitoktatás), akár az eloquentia (egyházi szónoklat) szempontjából s úgy nem is tudják értékelni, mit kapnak egy prédikációban. P. Bangha Béla mondotta tizennégy esztendővel ezelőtt: «Nálunk a nővilág inkább csak a legújabb divatköltemények iránt érdeklődik, a férfiak meg inkább azt nézik, hogy vajjon a sarki vendéglőben barna sört mérnek-e vagy világosat s innét van, hogy sok az üres fej, — a butaság ellen pedig az istenek is hiába harcolnak, mondták már a görögök». — «Miért mondjuk oly unottan a rózsafüzért, hogy egy száraz drótot adjunk át az Úristennek?» — hallottam egyszer P. Biró Ferenc S. J. provinciálistól. Ugyanez áll a prédikációk hallgatására is. Pedig különösen nálunk a fővárosban a papság körében nemcsak jól felkészült, elsőrangú szónokaink, de a legkisebb káplánig kitűnő előadóink vannak s csaknem valamennyit érdemes meghallgatni. És ha nem is nagyon érdemes meghallgatni, mégis kegyelmeket eszközöl a szentbeszéd hallgatása. Magam is kénytelen voltam egy ízben kb. 6 évig minden hónapban egy órás elmélkedő beszédet végig hallgatni egyáltalán nem élvezetes előadótól, — a nagyon primitív beszédektől megriadva el is határoztam, hogy minden második beszédre meglepek. Magamban megállapítottam, hogy ilyen beszédekkel nem merem volna felnőtt hallgató-ság elé lépni, mégis, valahány előadást végighallgattam, nagy meglepetéssel tapasztaltam a beszédek alatt, hogy igen sok kegyelmet kapok érte; mit akart ezzel Isten megjutalmazni? — az önmegtágadást, hogy kiszenvedtem ezeket a beszédeket, hogy elmerülni igyekeztem a szónok gondolataiba, magam sem értettem akkor, de annyi tény, hogy a Szentlélek bőségesen árasztotta kegyelmeit. Igen, nekünk sok pompás szónokunk van, akik értéket jelentenek. Hála Istennek, az utóbbi években nagyot változott a világ, van már művelt nőközönség is, amint egy nagyon szellemes pap, dr. Cziklay mondotta: «Hölgyeink ma már mással is törődnek, mint azzal, hogy minden nap tisztán ragyogjon az ajtókilincsük» — s van már férfitáborunk, akinek igénye, hogy ne csak a nőközönségnek, hanem a férfiaknak is közös szentségimádási órák tartassanak elmélkedő prédikációkkal. Biztos sikere az egyházi szónoknak akkor van természetesen hallgatói részéről, ha szem előtt tartja boldogult Mihályfi Ákos egyetemi rektor mondását: «A prédikációkban az első öt perc az észnek, a második öt perc a szívnek, a harmadik öt perc a falaknak szól.»

Hoffer Ilona, róm. kat. hitoktató.

(Folyt. köv.)

Szeretem . . .

Szeretem a magányt,
mert ott senki se bánt;
s mert ott csend vesz körül,
— szívem azért örül.

Szeretem a zenét,
a dalt és a napfényt,
virágot és könyvet;
— ez is gyönyörködtet.

Szeretem a rétet,
erdőt, mezőt, bércet,
a csillagos eget,
a vándor-felleget.

Szeretem a tengert,
a jólelkű embert;
de Istenért dobban
szívem a legjobban.

Brenner Tivadar.

Figyelem! Az új belügyminiszteri rendelkezés értelmében minden egyesületet felülvizsgálunk, tehát az Oltáregyesületet is. Már több helyről jelentették ezt nekünk. Itt hivatkozunk arra, hogy az Oltáregyesületet a Magyar kir. Belügyminiszter 20.460—1905. B. M. sz. alatt jóváhagyta. Tehát hatóságilag engedélyezett egyesület. Hivatalos felszólításkor hivatkozunk a fenti számra és adjunk át egy kis oltáregyleti tagsági füzetecskét, mely az egyesületről felvilágosítást nyújt. Természetesen pénztárkönyveink s ha vannak jegyzőkönyveink, kéznél legyenek.

Kérvényekkel fordulnak hozzánk mind többen, hogy alakuló plébániájuk vagy renoválás alatt álló leltárak számára felszereléseket adjunk. Pénzért általában nem szoktunk adni semmit, mert a Központ csak ajándékozhat. Ajándékozás minden páros számú évben van. (Az idén a március 17—19-e közötti kiállítással kapcsolatban volt.) Időközben csak a legsürgősebb esetben (templomleégése, kirablása, vagy háborús csapás) segíthetünk. Ez szabályaink rendelkezése. De a háborús helyzet is erre készlet, mert anyagihiánnyal küzdünk, különösen vászonneműek dolgában. Tehát csak a legsürgősebb esetben tudunk jelenleg segítséget nyújtani. Kérvényt minden plébánia, vagy lelkesedés küldhet be, ha ott meg van szervezve az Oltáregyesület, vagy legalábbis a szervezés már megindult. Kérvénybenyújtás ideje december 15.

Zebegény-Újvölgyön a nyhívek buzgóságából Árpádházi Szent Margit tiszteletére új kápolna épült, melynek megáldása július 30-án történt. Az ideiglenes Oltáregyesület tagjai Bartai Árpádné elnöknővel az élen hathatósan közreműködtek az építési mozgalomban, nemkülönben az ünnepség megrendezésében. További munkájukra Isten áldását kérjük.

Propaganda és tagfelvétel céljaira ismertető nyomtatvány van készülőben. Fiókkoltáregyesületeink jelentsék be majd igénylésüket, hogy kellő mennyiség álljon rendelkezésükre.

«**Jézusom Öröme**» c. eucharisztikus gyermeklapunk szeptember 1-én lép 29-ik évfolyamába. Egyetlen ilyen irányú lapunkat szeretettel ajánljuk a katolikus szülőknek és nevelőknek pártfogásába. Évi előfizetési díja 2 P. Megrendelhető a Budapesti Országos Központi Oltáregyesületnél (Bpest, IX., Üllői-út 77.). Ugyancsak itt kapható «*Gyermekszívvvel engeszteljük Jézust*» c. gyermekajtatossági füzetke is. (Darabja 20 fillér.) Az új iskolaév elején terjesszük a tanulók között!

VATELJES • BÜCSÜK

Szeptember 1. (első péntek), szept. 7. (első csütörtök), szept. 8. (Kisboldogasszony napján), imádási óra napján, egy tetszésszerinti napon.

IMASZÁNDÉKUNK

**Hogy nekünk irgalmazni méltóztassál, kérünk téged,
hallgass meg minket!**

Sok pesszimista lélekben szinte kísértőleg felmerül a kérdés: vajjon irgalmaz-e az Isten az emberiségnek? Kész is már a felelettel: nem irgalmaz, mert erre méltatlan az emberiség. Pedig Isten nemcsak igazságos bíró, hanem jószágos Atya is. A Szentírás első lapjaitól a legutolsóig számtalanszor találkozunk az irgalmas Istennel. Nemcsak összeüléseinknek bocsátott meg, nemcsak választott népe felé fordult megértő jószággal, hanem az egész megváltás története valójában az irgalmasság himnusza.

Isten lényege ugyanis a szeretet. A szeretet nem tud gyűlölni. A szeretet éppen azért, mert szeretet, csak a bűnt ostromozza. A bűnt bizonyos ideig bünteti, de elsőnek siet felkarolni, ha megtér. Isten nem a pokolt akarja benépesíteni. Hiszen nem az volt a célja. Az embert önmaga képére és hasonlatosságára teremtette, tehát egykor vele együtt is akar lenni. Tény, hogy az emberiség bizonyos korszakokban messze elkanyarodik az Istentől. Ilyenkor önteltségében félretolja az isteni örök törvényeket s önféje után megy. Nem is marad el a büntetészerű kiábrándulás. Örvendetesen jelentkezik a megtérés, az isteni irgalom keresése. Minél nagyobb az Istentől való elpártolás, bizonyos idő múlva annál nagyobb a megtérés vágya. Isten ilyenkor nem zárkózik el, mert ő az irgalom forrása. Végeredményben irgalmazni csak egy magasabb lelkiműveltségű egyén tud. A vak bosszú amennyire igazságtalan, annyira műveletlen jelenség. Isten a legmagasabb műveltség birtokosa és ezért irgalmas, bár nem elnéző a bűnnel szemben.

Istenünk azért is irgalmaz, mert olyan valaki jár közbe az emberiségért, aki a Szentháromság kedvelt személye: Jézus Krisztus. Megjelenése, hivatása az irgalom hangsúlyozása. *«Mivel tehát megnyertük a megigazolást a hitből, hadd legyen békecségyünk az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által megnyílt nekünk az út a hit által a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekszünk az Isten fiait dicsőségének reménysége alapján. Sőt dicsekszünk még a szorongatásokban is, tudván, hogy a szorongatás türelmet eredményez, a türellem kipróbáltságot, a kipróbáltság meg reményt.»* (Róm. 5, 1—4.) A keresztyén ember tehát irgalmat remélhető ember, ha bekapcsolódik Krisztus kegyelmébe. Mit mondjunk akkor az eucharisztikus lelkekről, a gyakori áldozókról? Ha valaki, akkor ezek remélhetik Krisztus irgalmát. De ez nem beképzeltségből, vagy beteges önmegelégedettségből fakadó remény, hanem alázatos, Istenre hagyatkozó remény. Az Eucharisztia kikristályosodott irgalom. Méltó élvezői az irgalom eljegyzettjei. Valami csodálatos földöntúli bélyeg ragyog a jó eucharisztikus lelkeken, amely védelmet nyújt nekik. Ilyesmiről emlékezhet meg Szent János apostol is a Jelenések könyvében, mikor az ítélet megtörténte előtt négy angyalról beszél, akik az igazakat megjelölik a homlokukon. Ezek lesznek az irgalomra kijelölt lelkek.

Szent reménységgel eltelve buzgólkodjunk, hogy Urunk irgalmát kérdemelhesük magunk és embertársaink javára!

K. I.

(Egyházhatalmi engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephancum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.